

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 31 березня 1984 року

№ 39 (3390).

Ціна 2 коп.

СЬОГОДНІ

КОЛИ на Кіровоградському заводі дозуючих автоматів здали в експлуатацію новий адміністративно-побутовий корпус, було справжнє свято. Особливо для інженерно-технічних працівників: адже це їм тут працювати. Стара будівля була тісна для такого штату, зате в новій — просторі кабінети, великі світлі вікна. На другому поверсі — ідальня. Правда, вона ще не відкрила гостинно своїх дверей, але й це в недалекому майбутньому. Що ж, радість цілком

корпусу виявилось не під силу. Адже, крім іншого, не було тут звичайного собі, пробачте, санвузла. Правда, приміщення для цього були відведені, та, мабуть, будівельники забули їх обладнати. На першому поверсі своїми силами обладнали санвузол. Якраз і воду підвели. Та загосп забив двері у це приміщення здоровими цяхами. Виявилось, будівельники не подбали про каналізацію... А із зимою прийшли нові турботи. Приміщення виявилися дуже хо-

Робочій хвилині-суворий лік!

ни. І їм неодноразово обіцяли, обіцяли, обіцяли.

Микола Іванович Шаповалов — голова профкому заводу, людина енергійна, за складом характеру — оптиміст. Він погодився, що всі ці факти справді мають місце, але робити проблеми з цього не варто. З часом все владнається. Ідальню ось-ось відкриють. За опаленням буде слідкувати слюсар, бо, мовляв, бувають неполадки в системі. Що стосується санвузла, то можна й далі користуватися тим, що в старому корпусі. Зараз ось здають новий 60-квартирний будинок, який завод побудував своїми силами, а тоді будівельники візьмуться за ремонт нового адміністративно-побутового корпусу. Придуть в порядок каналізація і все інше, що полишили недодержаним.

Так, завод буде все своїми силами. Новий контрольний — пропускний пункт звели самі, згаданий адміністративний корпус — теж, а ось і житловий будинок готовий. Все це добре. Але є така мудра приказка: «Я не такий багатий, щоб купувати дешеві речі». Тож хіба може завод похвалитися тим, що досить багатий, аби будувати для себе абияк, а потім переробляти?

Микола Іванович із впевненістю говорить, що все буде. Тільки ж цим «буде» багатою не задоволює, бо напрошується природно питання: чому «буде», а не «є»?
З. КУЦЕНКО.
м. Кіровоград.

ПЛАН БЕЗ ЗМІН

На початку року слюсарі-складальники і електрозварники, які працюють на першій конвейерній лінії складання сошків механоскладального цеху № 18 ВО по сівалках «Червона зірка», об'єдналися у комплексну комсомольсько-молодіжну бригаду. Розподіляти заробіток вирішили теж по бригаді, з урахуванням коефіцієнта трудової участі.

— За три місяці роботи на єдиній нараді члени колективу, очолювані комсомольцем Леонідом Цюприницьким, — говорить секретар комсомольської організації цеху Василь Бублик, — зуміли вибороти право називатися одним із кращих колективів серед бригад слюсарів-складальників цеху.

Але на перешкоді високопродуктивній праці — перебої у постачанні цеховими службами кріпильних виробів, деталей на номенклатуру. Затримують поставки і заготівельники ковальсько-пресового цеху. Приміром, на цьому тижні кілька годин не працювали. Причина — брак відбавачів для підшипникових вузлів сівалок. Вони мали надійти з ковальсько-пресового.

За таких умов, щоб працювати з повним навантаженням, у КМК вирішили дещо зменшити кількість робітників у бригаді. Планове ж завдання залишилось без змін.

В. ЄВГЕНЕНКО,
кореспондент багатотражної газети «Червона зірка».
м. Кіровоград.

Коли ж буде оте „буде!“?

закономірна. Хто не любить новосілля? Тільки от біда. Не минуло й тижня, як новосельці почали сумувати за своїми старими кабінетами. Спочатку цей смуток кожен носив у собі. Та, виявляється, довго витримати неможливо. Що ж, нехай вода у новий корпус не підведена, сьак-так пристосувалися. Попринесли у кабінети відра, чайники, і щодня зранку добровольці чи навіть черговий принесли питну воду. Рук не мили, економили. Нова ідальня теж не поспішала пригостити їх гарячими сніданками. І тут виходу довго не шукали. Звикли вже технологи, економісти, плановики поряд із паперами у робочому столі тримати термоси, банки, слянки та всякий інший «гамуз». Старенька ідальня і буфет теж не балували їх розмаїттями. Ось, нарешті, підійшли ми до проблеми, розв'язати яку мешканцям нового адміністративного

лодними. Опалювальна система не могла обігрівати кабінети. Штат різко скоротився. Багатьом час від часу доводилося перебувати на лікарняному. Старші поступово розраховувалися, а молоді трималися, особливо представники сильної статі. Хукали в долоні, тупотіли ногами, але трималися. Дехто навіть бажав, аби у новому приміщенні відвели кімнату для танців. Писати чи рахувати все одно в таких умовах не під силу.

Отак і перезимували. З приходом весни штат знову побільшав, стало веселіше. Щодня приходили все нові й нові. Декого вже й забувати почали, а він, дивись, не розраховувався, повернувся на своє робоче місце.

Ранок. Прохолодна блакить весняного неба, дружний гуркіт потужних тракторів. Пробуджений після зимової сплячки степ розкинув широкі крила далешніх гір...

Механізатори колгоспу імені Урицького вивели в поле сівальні агрегати. 350-гектарний клан різних зернових необхідно засіяти хліборобам. Честь покласти перші зерна у родючий чорнозем випала екіпажу, яким керує молодий комуніст Олександр Семенов. У колективі — молоді сівальники Олександр Полтавський та Іван Дендимарченко. А закривав вологу комсомолець Віктор Борісенко...

Впевнено рухається агрегат назустріч небокраю, де крізь хмари пробиваються до матері-землі промені весняного сонця. Запальували хліборобські будні. Перші гектари колгоспного поля засіваються комсомольсько-молодіжним екіпажем.

Фото Л. МИРГОРОДСЬКОГО.

Компаніїський район.

В НОМЕРІ

Зберегти робочий час, використати його з найбільшою ефективністю — одне з основних завдань сьогодення.

Читайте про це на 1 стор.

Закінчивши школу, впевнено починай трудову біографію, щоб своєю працею сприяти зміцненню могутності Батьківщини.

Матеріал, присвячений шкільній тематикі, друкується на 2 стор.

Минає 175 років з дня народження М. В. Гоголя (3 стор.).

Сміх — це також здоров'я.

Періодичний матеріал друкується на 4 стор.

МК після виступу

«Аксиома, та не для всіх»

На матеріалі критичного рейду, опублікованого під таким заголовком у газеті від 29 грудня 1983 року, де йшлося про виявлені комсомольськими дозорцями в місті Бобринці порушення трудової дисципліни, громадському штабу «Робітничій хвилині — суворий лік» надійшло кілька відповідей.

Головний інженер Бобринецького районного комітату номунального господарства В. Фомін повідомив, що на зборах колективу обговорено вчинок Сергія Білоуса, лікарняний йому не оплачено.

Винуючи обов'язки директора Бобринецького СПТУ № 2 З. А. Сивононь повідомила редакцію, що матеріал рейду обговорено на групових зборах учнів училища, а також на групових комсомольських зборах і засіданні комітету комсомолу. Сергію Давидовському оголошено сувору догану із зазначенням в обліковому картку члена ВЛКСМ. Комітет комсомолу на своєму засіданні вирішив посилити контроль за поведінкою учнів у позаурочні години.

Матеріал рейду стали предметом обговорення у всіх учбових групах Кіровоградського кооперативного профтехучилища. Виступ газети, повідомляє секретар комсомольської організації училища Антоніна Морозенко, обговорено на засіданні комітету комсомолу 18 січня ц. р. (протокол № 7). Вирішено провести в учбових групах комсомольські збори з порядком денним «Учбовий час — відмінному навчанню, робочий час — відмінній праці». Комсомольським активістам рекомендовано посилити роботу по зміцненню дисципліни серед спілчан, штабу «Комсомольського прожектора» наполегливо фіксувати факти їх недостойної поведінки. Рішення засідання комітету комсомолу, на яке

му складено спеціальний план по запобіганню порушенням серед учнів, підтримано на комсомольських зборах училища, що відбулися у січні ц. р. Комсомольські збори учбової групи заготівельників заслухали питання про порушення трудової дисципліни комсомольцем Олександром Леусом — під час проходження ним виробничої практики в Бобринецькій райспівгосптехніці і оголосили порушнику сувору догану.

Про вжиті заходи до «наставника» О. Леуса з питань вживання спиртних напоїв — Валентина Козлова — повідомив директор Бобринецької заготконтори райспівгосптехніки. Працівнику контори В. Козлову оголошено догану.

Надійшла відповідь і від відповідального секретаря комісії по боротьбі з пияцтвом при Бобринецькому районному комітеті Ф. Ф. Секретар критичний матеріал обговорено на засіданні комісії. Керівникам зазначених установ і навчальних закладів вказано на недостатню виховну роботу серед молоді по зміцненню трудової дисципліни в очолюваних ними колективах. Спеціальним планом районної комісії по боротьбі з пияцтвом, складеним після виходу у світ критичного рейду, передбачено проведення рейдів: «Хронометр» — по виявленню порушень трудової дисципліни; «Пияцтву — білі!» — по виявленню осіб, що зловживають алкогольними напоями, порушують громадський порядок; «Урок» — по виявленню підлітків, які без поважних причин пропускають заняття в школі; «Дозвілля» — по перевірку організації дозвілля трудящих району, особливо у вихідні та святкові дні. Настільки проведені рейдів будуть обговорені на засіданнях комісії по боротьбі з пияцтвом та на спільних засіданнях із комісією у справах неповнолітніх.

У першому кварталі в усіх населених пунктах району проводиться ехиди жителів сіл з питань зміцнення трудової дисципліни і боротьби з пияцтвом. Комісії розроблено та направлено в усі навчальні заклади району матеріали з протидією корупції і пропаганди для використання в навчально-виховній роботі.

Високе покликання — вчитель

За традицією в дні березневих канікул молоді вчителі області збираються для творчого звіту перед своїми колегами, обмінюються поглядами на великим досвідом, зустрічаються з ветеранами освітньої справи.

Кілька днів тому у Кіровоград приїхали триста молодих педагогів з усіх районів області. Вони оглянули історичні і визначні місця Кіровограда, відвідали обласну наукову бібліотеку імені Н. К. Крупської, кілька загальноосвітніх шкіл міста, зустрілися з представниками вчительських династій.

По закінченні зльоту молоді вчителі вирушили в туристичну подорож за маршрутом Кіровоград — Київ — Львів — Кіровоград.

Т. КОЛІЯ.

ЧИТАЧ СКАРЖИТЬСЯ

Читач-газета

З початку року до редакції надійшло 1318 листів

ЧИТАЧ ЗНАЙОМИТЬ

ІЗ РОДУ В РІД

Ось так ніби вчора приїздила Галина Олександрівна Верещакіна свого старшого сина Толо до школи, а коли я збирав матеріали про кращих комсомольців тракторної бригади № 1 колгоспу імені Димитрова Новоградківського району, мені першим назвали Анатолія Верещакіна.

Знаю цього хлопця добре, бо ріс він, як кажуть, на очах. Незачекавши відмінно, був дисциплінованим, займався спортом, часто годинами просиджував над Інгулом, вдихаючи у вільний плін води. А головне — виділявся доброю чистою дитячою душою.

Знаю про нього все. Та приємно почути добрі слова і від людей того колективу, в якому хлопець працює. Секретар парткому колгоспу говорить коротко: «Це людина переднього краю». Голова колгоспу С. М. Крупка: «З такими людьми можна гори вернути». Дивлюсь на хлопця і думаю: як він прийшов у кращі ряди хліборобів? І мимоволі спливають у пам'яті ті гарячі дні, коли в колгоспі йшов бій за хліб. Тоді він,

ще зовсім хлопець, уже сидів за штурвалом комбайна. Живував Анатолій із своїм батьком Миколою Миколайовичем.

...Спека. Раз за разом рветься транспортер похилої камери. Комбайн стає у заганці. Їх обходять один за одним «Колоси» та «Ниви», а вони, незважаючи на зтому, забувши про їжу, клепають планки. Вірить син у батька, не дарма ж Микола Миколайович кавалер ордена Трудового Червоного Прапора, не дарма ж його вважають одним із кращих комбайнерів району.

Минає гіркота невдач, і тринадцятирічний хлопець ось уже веде зірчату «Ниву» пшеничним полем, дивуючи вправністю навіть бузалих комбайнерів. Скільки вже тих жнив на рахунок комсомольця? Петро Тарозик, секретар комсомольської організації колгоспу, зазначає:

— Анатолій — один із кращих комсомольців нашого села. Він член бюро комітету комсомолу, начальник штабу «Комсомольського прожектора», член педагогічного заго-

ну. Празиління колгоспу довірило йому ланку по вирощуванню буряків, яка буде працювати за бригадним підрядом. Семеро механізаторів зобов'язалися на кожному з 320 гектарів зібрати по 240 центнерів буряків.

Розмовляємо з Анатолієм. Він, як і в шкільні роки, скромний, стриманий, із доброю усмішкою. Ніяково каже:

— Розумієте, я ще нічого такого не зробив?

І щиро дякує викладачам Кіровоградського технікуму механізації сільськогосподарства, які дали міцні знання, дякує батькам, які прищепили любов до землі, виховали повагу до праці хліборобської.

— І думаю сьогодні про те, щоб продовжувався рід наш хліборобський. Зараз менший брат навчається у Кіровоградському технікумі механізації сільськогосподарства, сестра — у Компанієвському ветеринарному. Гордий за свій рід...

Ще останні морозці вкрадаються у ці дні, але вже владно крокує землею весна. Анатолій Верещакін зустрічає її у полі.

П. ЗУБЕНКО.

Новоградківський район.

ЧИТАЧ ПОВІДОМЛЯЄ

Навчаються

Юні пожежники

Недавно в колгоспі «Україна» було проведено перше заняття добровільної дружини юних пожежників. Провів його начальник пожежно-рятувальної охорони В. Т. П'якович.

Учні п'ятих—дев'ятих класів місцевої десятирічки уважно слухали спеціаліста, по ходу заняття ставили багато запитань. Вони свідомі того, яка відповідальність лягає на них, юних пожежників, у справі охорони напкопильного середовища від вогню.

Зберегти урожай від пожежі — таке важливе завдання стоїть перед юними помічниками хліборобів. І вже сьогодні можна сказати, що на таких школярів, як Володимир Петровський, Оксана Гавриш, Сергій Петровський, Роман і Оксана Лисенки, Сергій Бондар, Ігор Бендик, Сергій Рослий та інших, завтра можна буде покластися.

П. ЛИСЕНКО, шофер протипожежної охорони.

с. Сабатинівка, Ульяновський район.

ЗАПІЗНЮЄМОСЬ НА РОБОТУ

Дорога редакціє! Пишуть тобі жителі села Підвисокого, які працюють на різних підприємствах селища Новоархангельська. Дуже нелегко нам щодня добиратись на роботу. Наше село велике, багато підвисочан працює у Новоархангельську, але всі автобуси, які зв'язують село з райцентром, — прохідні. І щоразу вони настільки перевантаже-

ні, що не всім нашим односельцям вдається потрапити на роботу. Особливо ж у базарні дні, коли в автобус набиваються бабуся з клунками.

Невже не можна якось розв'язати цю проблему? Хоча б так, щоб через Підвисоке на Вербівку, Борщову ходили не тісненькі малі ПАЗики, а бодай ЛАЗи. Жителі села Підвисокого.

Комсомолка Ольга Ткаченко у Покровській лікарні Кіровоградського району працює після закінчення Ленінградського медичного інституту недавно, але вже заслужила за короткий час повагу і авторитет у покровчан. Молодий стоматолог часто навідується до колгоспників безпосередньо на місце роботи — провести профілактичний огляд, поцікавитись здоров'ям хліборобів.

Фото В. РЕШЕТНИКОВА.

Школа, сім'я, громадськість

Завершилися обговорення проекту ЦК КПРС «Про основні напрями реформи загальноосвітньої і професійної школи». До редакції надійшло чимало листів, автори яких ділялися роздумами, висловлювали свої пропозиції і доповнення. Йшлося про школу майбутнього, де навчатимуться наші діти і внуки. Тому обговорення проекту реформи про загальноосвітню і професійну школу відбулося в усіх селах і містах області. Немало цінних пропозицій висловили на зборах і нарадах і трудівники Бобринецького району. Своїми думками ділилися батьки, представники школи, ПТУ і колгоспного виробництва. Надаємо їм слово.

Учити творчості

Не відкрив Америку, коли скажу, що так звапа процентоманія — чи не найбільша проблема в кожній школі. І в наших інтересах, щоб робота школи оцінювалась глибокою і міцною знанням її вихованців, ступенем їх підготовленості до праці і життя.

Учитель повинен допомогти дітям відкрити навколишній світ, зростати патриотами. Для цього педагог повинен відчувати пульс класу, знати турботи і сумніви кожного учня. Але не завжди йому вдається це зробити, бо треба писати безліч усіляких планів, довідок, звітів, які часто-густо нікому не потрібні. За паперами лишається душа підлітка, яка чекає на увагу, на добру, дружню пораду.

Багато батьків справедливо вважають, що деякі підручники і навчальні програми важкі для сприйняття, педосконалі. Нелегко школярам. Нелегко й батькам, які намагаються, але не в змозі допомогти дітям розібратись у складній задачі чи проштудіювати виваграф із хімії. Звичайно, багато часу млинуло з тих вір, коли вчилися ми, і програма нинішня значно складніша. Цього вимагає сьогодинний рівень науки. Але часті під-

ручники написані важкою, нерозумілою мовою, а дітям потрібні такі книги, які б зацікавили, захопили.

Із задоволенням сприйняв наш колектив рішення про розробку нових «Праців для учнів», про посилення відповідальності школярів за якість знань, дотримання ними навчальної і трудової дисципліни. Особлива увага звертається на уроки фізвиховання. Суспільству потрібне здорове покоління, а для цього необхідно налагодити у школах роботу спортивних секцій, створювати учням усі умови для занять.

Комсомольські і піонерські організації повинні бути надійною опорою педагогів у боротьбі за підвищення якості знань школярів, у формуванні їх свідомої дисципліни і культурної поведінки. Тому ми повинні без зайвого опікуництва прилучати учнів до активної громадської діяльності, давати їм цікаві завдання, у виконанні яких проявилась би їх ініціатива, намагатися поєднувати інтереси хлопців і дівчат із суспільно корисними справами.

Багато було дискусій про комбінати трудового навчання. Вважаємо, що це справа хороша. Таку навчально-виробничу базу, яку має комбінат, не в змозі створити школа, а значить, вона і не може дати повноцінних навиків. Інша справа, що

між школами і навчально-виробничими комбінатами, є багато непорозумінь і неугодженостей, які треба терміново ліквідувати.

Хотілось би, щоб базові підприємства, наші шефи, дивились на школярів не тільки як на додаткову роботу силу, а і як на своїх друзів, яким потрібна і увага, і допомога.

Не завжди ми знаємо, яку дорогу оберє собі наш вихованець. Часто він і сам про це не знає. Невідомо чи згодиться йому в житті бізнес П'ютона, чи закон Бойля-Маріотта, чи таблиця Менделєєва, але скрізь від нього чекатимуть творчого ставлення до праці.

Учити творчо, учити творчості — ось девіз сучасної школи.

О. КІЗЯЄВ, директор Куйбишевської СШ.

Взаємні контакти—взаємна користь

Між нашим господарством і місцевою Василівською середньою школою здавна добрі стосунки. І партійна організація, правління колгоспу прагнуть підтримува-

ти і розширювати їх. Тому ми постійно намічаємо заходи з трудового виховання та профорієнтації школярів, закріплення молоді на селі. На власному досвіді пересвідчилися, що єдність керівництва господарства, школи, сім'ї, громадськості приносять позитивні результати. За останні роки 14 вихованців залишилися працювати в рідному селі.

Велика роль у профорієнтації, трудовому загартованні юнаків і дівчат відведена учнівській виробничій бригаді. Участь у ній розглядаємо як засіб для свідомого вибору підлітком майбутньої професії, практичної підготовки до самостійної трудової діяльності. Виробничу бригаду вийшла за межі пришкольної ділянки на колгоспне поле і нарізні з дорослими виробничою урожаєм. Вона брала підвищені соціалістичні зобов'язання і успішно з ними справлялася, виходячи переможцем серед учнівських бригад шкіль району. Керівники колгоспу подавали школярам допомогу. А по закінченні п'ятої трудової чверті не залишали поза увагою жодного, хто відзначився в праці. Скажімо, торік цінними подарунками було нагороджено 156 учнів.

Кожен клас десятирічки має своїх шефів, часто з ними зустрічається. Школярі вітають своїх дорослих друзів, дізнаються про їх успіхи і самі розповідають про власні здобутки у навчанні. Є у нас цікаве змагання «Клас — без двійок, ферма — без браку». Таке суспільство дорослих і дітей взаємодисциплінує — нікому не хочеться відставати.

Виробничу бригаду сліди, сміливо використовувати і для виховних цілей. Але підходи до цієї справи треба обережно. Дуже добре, що хлопці і дівчата

впевнені у власних силах. Але їх працю необхідно правильно організувати, щоб вона приносила їм задоволення, щоб реальними були її результати. Це вселятиме дітям віру в свої сили. А неорганізованість, байдужість старших принесе розчарування. На це слід звернути особливу увагу керівникам господарства і шкіл. Бо в повсякденних трудових буднях у членів шкільної виробничої загартується сила волі, формується характер, виробляються риси колективізму.

Правління нашого колгоспу робить усе, щоб зустріти молоде покоління якомога краще. Для цього лише протягом останніх років збудовано кілька житлових будинків, молодим довіряємо нову техніку, направляємо їх навчатись у вузи чи технікуми. Нині заочно та на стаціонарі здобувають освіту шість колишніх випускників школи. Відрадно, що чимало з тих, хто залишається на селі, є передовиками виробництва. Це трактористи В. Сендюк, В. Драчук, В. Гитаренко, водії М. Деркач, С. Ярта, О. Щербаків, доярка Г. Васильєва та інші. Всі вони із вдячністю згадують роботу а учнівській виробничій бригаді, в якій одержували перші уроки праці.

Доброю традицією є вручення випускникам десятирічки разом з атестатом про середню освіту посвідчення тракториста чи шофера. Та прикро, що одержують такі посвідчення дуже мало юнаків. Приміром, торік із восьми випускників — тільки один... Це свідчить про неумлінну роботу викладачів і майстрів комбінату. Треба, щоб вони відповідальніше ставились до підготовки знайомих і вміючих спеціалістів. У кінцевому результаті це і визначатиме ефективність їхньої роботи, і дасть велику користь на-

родному господарству нашої країни.

М. ВЕДМЕДЕНКО, секретар парторганізації колгоспу імені Кірова.

Підвищити відповідальність

На сучасному етапі інтенсивного розвитку вимагають нового широкого підходу до справи навчання і виховання підростаючого покоління. Школа повинна діяти з урахуванням умов, у яких житимуть і працюватимуть сьгоднішні учні. Забезпечуючи високий рівень знань, вона повинна орієнтувати молодь на суспільно корисну працю в народному господарстві. Трудове навчання треба організувати з урахуванням потреб у масових професіях.

У Чарівнянській восьмирічній школі обговорення проекту реформи школи пройшло на загальношкільних батьківських зборах. Батьки внесли ряд пропозицій. Вони вважають, наприклад, що виникла необхідність ліквідувати сполучені класи. Адже якщо в одній кімнаті навчаються учні кількох вікових груп, класів, користі мало. Певно, варто знову ввести в програму уроки каліграфії, розвантажити групи подоженого дня, підвищити відповідальність батьків за виховання дітей. Непогано було б, щоб кожна сільська школа орієнтувала хлопців і дівчат на освоєння сільськогосподарських професій, агітувала їх залишатись працювати в рідних господарствах.

Ю. РУДЕНКО, заступник голови батьківського комітету Чарівнянської восьмирічної школи.

Суботній КУР'ЄР

СТОРІНКА ВИХІДНОГО ДНЯ

ЗАХОПЛЕННЯ НАШ КАЛЕНДАРИК

Є у нас залізний горбоконик

ВІСЬОМ ПЕРШОМУ розахоплюється конструкторів жителів Новоархангельська Петро Цимаховський. А от ідея зробити міні-трактор для присадибного господарства прибила до нього порівняно недавно. Ось як він сям про це розповідає:

— Я частенько різом із сім'єю навідуємо до тестя у село Кальніболот. В один із таких приїздів промадили сіно на городі. І зайшла розмова про те, що добре було б мати дома якусь машину для перевезення звідкись, городини, тощо. Адак використувати для цього, приміром, потужну сільськогосподарську техніку, яка є цілком в колгоспах, нерационально. Правда, можна було б позити конем. Але коней, як ви знаєте, в колгоспному районі всієї України менше і менше... Потреба в тракторічній малій потужності, яка лишенька на селі, — це поинака. Вже впродовж ряду років ця проблема обговорюється на сторінках технічних журналів.

ШОФЕР колгоспу імені Жовтневої революції комсомолець Василь Іванець, який цікавиться саморобками ще зі шкільної лави, чимало їх переделав. Для свого міні-трактора вибрав такі конструкції вузлів, які найлегше було знайти деталі. У нього є вдома величка майстерня, де він у вільний від роботи час працює над удосконаленням своєї машини. По суті, від першого її варіанту лишилася у Василі лише двигун потужністю 4,5 кіловольт сили та рама, а всі інші провалили переделав самостійно. Останній конструктор, яка йому вдалося лише на папері, буде відразу перевантажити 1100 кілограмів вантажу. Так що, незважаючи на певні габарити, заліз-

ний коник Василя вийде не із слабких — справжній тобі чарівний коник-горбоконик.

— Крім того, — розповідає В. Іванець, — мій тракторець зможе орати двохкілограмовим плугом, тягнути дві середні борони або одну важку і три легкі... **К**ОНСТРУВАННЯ емоційно цікаво і корисно. Натрапляючи читачам, що і випуск промислових міні-тракторів на Мінському тракторному заводі було налагоджено насамперед завдяки ентузіастам. На жаль, промисловість поки що не в змозі забезпечити колгоспників машинами та механізмами для приватних господарств у повній мірі. А тим часом потреба в тому є, і велика. Наприклад, у Новоархангельському районі, крім В. Іванця та П. Цимаховського, ще чимало людей займається конструкторством «малої техніки». Їх треба було б підтримати. Як?

Непогану думку висловив у цього приводу наш земляк П. Цимаховський: — Було б непогано провести в районі виставку-огляд «малої техніки», а тим, щоб аматори цієї справи могли поспілкуватися, обмінятися досвідом.

— А що, ідея непогана, — підтримав П. Цимаховського В. Іванець. — Та це якби під час того виставки можна було б провести зустріч із спеціалістами...

С. ПЕТРЕНКО.
Новоархангельський район.

ВІД РЕДАКЦІЇ. А що думають з приводу пропозиції П. Цимаховського та В. Іванця у Новоархангельському РК ЛКСМУ? Редакція сподівається на відповідь.

ВЕСЕЛУН.

Фотохроніка ТАРС.

1 квітня — День сміху

Схід Сонця — 20.35;
Захід — 7.35.

Здоровіше з гумором живе, Отож, звучи, наш сміх, звучи!

Степан ОЛІШНИК

СМІХ ЗМІЦНЮЄ організм. Не вірте? Даремно. Спробуйте-но щодня сміятися по три хвилини, і ви самі в цьому переконаєтесь.

Адже даремно група норвезьких лікарів стверджує, що трихвилинний сміх замінює п'ятнадцятихвилинну ранкову фіззарядку, активізуючи роботу в організмі. На їх думку, своєрідну сміхотерапію корисно вводити передусім в різноманітних лікувальних закладах, а «рецептура сміху» має залежати від індивідуальності кожного хворого.

До цього можна додати ще й висновки відомого радянського лікаря С. Айрапетова про те, що сміх знімає стреси і втому; під час сміху тренуються всі м'язи, і кров швидко збагачується киснем.

Але сміх — не смішки! Бо він — то гострий, дошкульний, то прихильний, доброзичливий, навіть гіркий сміх крізь слюзи — завжди був на озброєнні людини. Він і зараз різко і дійово зброя проти егоїстів, чваньків, ледарів, озоцилювачів, бюрократів, літунів, аліментників, хабарників, анонімників, підлабузників, спекулянтів, браконьєрів, гублянів, розбишак, нечуларів, як говорив славетний батько української радянської гумористики Остап Вишня, інших «суниних синів і прохвостів».

Критика, як зазначав Сергій Михалков, це щось на зразок ліків: любити важко, але вживати обов'язково. Відомий американський письменник-гуморист Марк Твен писав, що перед сміхом ніщо не встоїть, а М. В. Гоголь відзначав, що людського сміху боїться кожний, навіть той, хто вже нічого не боїться.

Де немає сміху, зазначав Дмитро Писарев, там немає надії на оновлення. Де немає сарказму, там немає справжньої любові до людства. Саме тому й гласить народна мудрість: «Непотрібне — смішно, але смішне — потрібне».

Сміх — це людинознавство, писав Лев Толстой, в гумор — велика сила. Ніщо так не зближує людей, як добрий сміх без образ. Сміху, як зако-

Під час традиційного Всесоюзного тижня дитячої та юнацької книги в обласній бібліотеці для юнацтва імені О. Бойченка відбулося свято, присвячене Міжнародному дню театру. На ньому були почесні гості — артисти обласного українського музично-драматичного театру імені М. Л. Кропивницького, театру ляльок і молоді читачі. На зустрічі виступили режисери О. Натяжний із музично-драматичного театру та О. Тітнікер з театру ляльок. Потім актори показали сцени із вистав, які йдуть нині на сценах обох театрів.

Працівники бібліотеки ознайомили присутніх з бібліографічним оглядом «Норифеї українського театру», з книгами про мистецтво та сучасний театр, багатий вибір яких є в бібліотеці (до речі, віднедавна в бібліотеці почав діяти новий відділ мистецтва).

На знімку: фрагмент із вистави «Набережна», яку показали того дня кропивничани читачам бібліотеки. Ролі виконують заслужені артисти УРСР С. МАРТИНОВА (літка Золя) та В. ДРОНОВА (Люба).

Фото М. БУЧИНСЬКОГО.

людини. Добре сміється людина — значить, добра людина. Геніальний чародій слова О. С. Пушкін палко любив гумор, жарт, влучний догол, сміх. Якось у листі до П. Вяземського він скаржився, що поганенько живе у засланих: «З того часу, як я в Михайловському, я тільки дівчі сміюсь...».

Коліс журнал «Воруг света» писав, що характер людини можна визначити за відповідними голосними звуками в сміхові. Так, люди, до сміху котрих входить звук «а», — здебільшого прямі, щирі, вони люблять шум і рух. Сміх на «е» властивий флегматинам, меланхолікам; на «і» — сміються діти чи люди наївні, слухняні, нерішучі, боязливі; сміх на «о» належить людям сміливим і благородним. Здоровий сміх — запорука доброго настрою, злагоди в сім'ї, успіху у всіх ділах, справжнього добросудства, і, звичайно, довголіття.

Отож, дорогий читачу, смійся й ти! Бо сміх, за словами Віктора Гюго — це сонце: воно проганяє зиму з людського лица.

Саме людина й відрізняється від усіх інших створінь, як засвідчує Джозеф Аддісон, здатністю сміятися. Поки є можливість, закликає Сенека, живіть весело! А Ян Райніс запевняє: якщо ти усміхнешся світові, — він відповесть усмішкою.

КОСЬ ОСТАПОВІ Вишні зауважили, що в наш час гумор і сатира непотрібні. Письменник відповів: «...Нове життя будувати зі слюзами? Ідіть ви к чорту з своїми слюзами! Мені нове життя усміхається, і я йому усміхаюся». А Олександр Ковінька справедливо додає, що сміх від комара до слона нам потрібний. Нам не потрібне тільки нудне і пісне.

Втрачений день, писав Ж. Гюйо, той, протягом якого ви ні разу не засміялись.

Японське прислів'я переконливо засвідчує, що в дід, де сміються, приходять щастя.

У веселій час і смерть не страшна, гласить українське народне прислів'я. А Юліан Тувім заповідає, що жити потрібно так, щоб знайомим твоїм стало нудно, коли ти помреш.

Саме тому й закликає український письменник Дмитро Білоус:

Смійтесь, люди добрі,
Собі на здоров'я!
Ворогам на безголов'я!

Борис СЛЮСАР.

м. Світловодськ.

В. о. редактора
В. АФАНАСІЄНКО.

Кіровоградський обком ЛКСМ України висловлює глибоке співчуття першому секретарю Бобринського райкому комсомолу С. М. Соболю з приводу смерті його матері **НАДІЇ АНДРІВНИ.**

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

НАША АДРЕСА:
316050, МСП,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кировоград, вул. Глінки, 2.

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 31 березня 1984 року

№ 39 (3390).

Ціна 2 коп.

СЬОГОДНІ

КОЛИ на Кіровоградському заводі дозуючих автоматів здали в експлуатацію новий адміністративно-побутовий корпус, було справжнє свято. Особливо для інженерно-технічних працівників: адже це їм тут працювати. Стара будівля була тісна для такого штату, зате в новій — просторі кабінети, великі світлі вікна. На другому поверсі — ідальня. Правда, вона ще не відкрила гостинно своїх дверей, але й це в недалекому майбутньому. Що ж, радість цілком

корпусу виявилось не під силу. Адже, крім іншого, не було тут звичайного собі, пробачте, санвузла. Правда, приміщення для цього були відведені, та, мабуть, будівельники забули їх обладнати. На першому поверсі своїми силами обладнали санвузол. Якраз і воду підвели. Та загосп забив двері у це приміщення здоровенними цяхами. Виявилось, будівельники не подбали про каналізацію... А із зимою прийшли нові турботи. Приміщення виявилися дуже хо-

Робочій хвилині-суворий лік!

ни. І їм неодноразово обіцяли, обіцяли, обіцяли.

Микола Іванович Шаповалов — голова профкому заводу, людина енергійна, за складом характеру — оптиміст. Він погодився, що всі ці факти справді мають місце, але робити проблеми з цього не варто. З часом все владнається. Ідальню ось-ось відкриють. За опаленням буде слідкувати слюсар, бо, мовляв, бувають неполадки в системі. Що стосується санвузла, то можна й далі користуватися тим, що в старому корпусі. Зараз ось здають новий 60-квартирний будинок, який завод побудував своїми силами, а тоді будівельники візьмуться за ремонт нового адміністративно-побутового корпусу. Придуть в порядок каналізація і все інше, що полишили недодержаним.

Так, завод буде все своїми силами. Новий контрольний — пропускний пункт звели самі, згаданий адміністративний корпус — теж, а ось і житловий будинок готовий. Все це добре. Але є така мудра приказка: «Я не такий багатий, щоб купувати дешеві речі». Тож хіба може завод похвалитися тим, що досить багатий, аби будувати для себе абияк, а потім переробляти?

Микола Іванович із впевненістю говорить, що все буде. Тільки ж цим «буде» багатою не задоволює, бо напрошується природно питання: чому «буде», а не «є»?
З. КУЦЕНКО.
м. Кіровоград.

ПЛАН БЕЗ ЗМІН

На початку року слюсарі-складальники і електрозварники, які працюють на першій конвейерній лінії складання сошників механоскладального цеху № 18 ВО по сівалках «Червона зірка», об'єдналися у комплексну комсомольсько-молодіжну бригаду. Розподіляти заробіток вирішили теж по бригаді, з урахуванням коефіцієнта трудової участі.

— За три місяці роботи на єдиній нараді члени колективу, очолювані комсомольцем Леонідом Цюприницьким, — говорить секретар комсомольської організації цеху Василь Бублик, — зуміли вибороти право називатися одним із кращих колективів серед бригад слюсарів-складальників цеху.

Але на перешкоді високопродуктивній праці — перебої у постачанні цеховими службами кріпильних виробів, деталей на номенклатуру. Затримують поставки і заготівельники ковальсько-пресового цеху. Приміром, на цьому тижні кілька годин не працювали. Причиною — брак відбавачів для підшипникових вузлів сівалок. Вони мали надійти з ковальсько-пресового.

За таких умов, щоб працювати з повним навантаженням, у КМК вирішили дещо зменшити кількість робітників у бригаді. Планове ж завдання залишилось без змін.

В. ЄВГЕНЕНКО,
кореспондент багатотражної газети «Червона зірка».
м. Кіровоград.

Коли ж буде оте „буде!“?

закономірна. Хто не любить новосілля? Тільки от біда. Не минуло й тижня, як новоселці почали сумувати за своїми старими кабінетами. Спочатку цей смуток кожен носив у собі. Та, виявляється, довго витримати неможливо. Що ж, нехай вода у новий корпус не підведена, сьак-так пристосувалися. Попринесли у кабінети відра, чайники, і щодня зранку добровольець чи навіть черговий приніс питну воду. Рук не мили, економили. Нова ідальня теж не поспішала пригостити їх гарячими сніданками. І тут виходу довго не шукали. Звикли вже технологи, економісти, плановики поряд із паперами у робочому столі тримати термоси, банки, силіанки та всякий інший «гамуз». Старенька ідальня і буфет теж не балували їх розмаїттями. Ось, нарешті, підійшли ми до проблеми, розв'язати яку мешканцям нового адміністративного

лодними. Опалювальна система не могла обігрівати кабінети. Штат різко скоротився. Багатьом час від часу доводилося перебувати на лікарняному. Старші поступово розраховувалися, а молоді трималися, особливо представники сильної статі. Хукали в долоні, тупотіли ногами, але трималися. Дехто навіть бажав, аби у новому приміщенні відвели кімнату для танців. Писати чи рахувати все одно в таких умовах не під силу.

Отак і перезимували. З приходом весни штат знову побільшав, стало веселіше. Щодня приходили все нові й нові. Декого вже й забувати почали, а він, дивись, не розраховувався, повернувся на своє робоче місце.

Що ж, не сиділи весь цей час мовчки і теорія. Неодноразово порушували на профспілкових зборах питання про свої умови праці, про свій робочий час, який роз-тринькується не з їх ви-

В НОМЕРІ

Зберегти робочий час, використати його з найбільшою ефективністю — одне з основних завдань сьогодення.

Читайте про це на 1 стор.

Закінчивши школу, вступивши до трудової біографії, щоб своєю працею сприяти зміцненню могутності Батьківщини.

Матеріал, присвячений шкільній темі, друкується на 2 стор.

Сміх — це також здоров'я.

«Аксиома, та не для всіх»

На матеріалі критичного рейду, опублікованого під таким заголовком у газеті від 29 грудня 1983 року, де йшлося про виявлені комсомольськими дозорцями в місті Бобринці порушення трудової дисципліни, громадському штабу «Робітничий хвилині — суворий лік» надійшло кілька відповідей.

Головний інженер Бобринецького районного комітету номунального господарства В. Фомін повідомив, що на зборах колективу обговорено вчинок Сергія Білоуса, лікарняний йому не оплачено.

Винуючи обов'язки директора Бобринецького СПТУ № 2 З. А. Сивононь повідомила редакцію, що матеріал рейду обговорено на групових зборах учнів училища, а також на групових комсомольських зборах і засіданні комітету комсомолу. Сергію Давидовському оголошено сувору догану із занесенням в облікову картку члена ВЛКСМ. Комітет комсомолу на своєму засіданні вирішив посилити контроль за поведінкою учнів у позаурочні години.

Матеріал рейду стали предметом обговорення у всіх учбових групах Кіровоградського кооперативного профтехучилища. Виступ газети, повідомляє секретар комсомольської організації училища Антоніна Морозенко, обговорено на засіданні комітету комсомолу 18 січня ц. р. (протокол № 7). Вирішено провести в учбових групах комсомольські збори з порядком денним «Учбовий час — відмінному навчанню, робочий час — відмінній праці». Комсомольським активістам рекомендовано посилити роботу по зміцненню дисципліни серед спілчан, штабу «Комсомольського прожектора» наполегливо вивчати факти їх недостойної поведінки. Рішення засідання комітету комсомолу, на яке

Минає 175 років з дня народження М. В. Гоголя (3 стор.).

Сміх — це також здоров'я.

Періодичний матеріал друкується на 4 стор.

Ранок. Прохолодна блакить весняного неба, дружний гуркіт потужних тракторів. Пробуджений після зимової сплячки степ розкинув широкі крила далешніх гір...

Механізатори колгоспу імені Урицького вивели в поле сівальні агрегати. 350-гектарний клан різних зернових необхідно засіяти хліборобам. Честь покласти перші зерна у родючий чорнозем випала екіпажу, яким керує молодий комуніст Олександр Семенов. У колективі — молоді сівальники Олександр Полтавський та Іван Дендимарченко. А закривав вологу комсомолець Віктор Борісенко...

Впевнено рухається агрегат назустріч небокраю, де крізь хмари пробиваються до матері-землі промені весняного сонця. Запальювали хліборобські будні. Перші гектари колгоспного поля засіваються комсомольсько-молодіжним екіпажем.

Фото Л. МИРГОРОДСЬКОГО.

Компаніїський район.

Високе покликання — вчитель

За традицією в дні березневих канікул молоді вчителі області збираються для творчого звіту перед своїми колегами, обмінюються поглядами на великим досвідом, зустрічаються з ветеранами освітньої справи.

Кілька днів тому у Кіровоград приїхали триста молодих педагогів з усіх районів області. Вони оглянули історичні і визначні місця Кіровограда, відвідали обласну наукову бібліотеку імені Н. К. Крупської, кілька загальноосвітніх шкіл міста, зустрілися з представниками вчительських династій.

По закінченні зльоту молоді вчителі вирушили в туристичну подорож за маршрутом Кіровоград — Київ — Львів — Кіровоград.

Т. КОЛІЯ.

ЧИТАЧ СКАРЖИТЬСЯ

Читач-газета

З початку року до редакції надійшло 1318 листів

ЧИТАЧ ЗНАЙОМИТЬ

ІЗ РОДУ В РІД

Ось так ніби вчора приїздила Галина Олександрівна Верещакіна свого старшого сина Толо до школи, а коли я збирав матеріали про кращих комсомольців тракторної бригади № 1 колгоспу імені Димитрова Новгородківського району, мені першим назвали Анатолія Верещакіна.

Знаю цього хлопця добре, бо ріс він, як кажуть, на очах. Незадовго до війни, був дисциплінованим, займався спортом, часто годинами просиджував над Інгулом, вдихаючи у вільній плин води. А головне — виділявся доброю чистою дитячою душею.

Знаю про нього все. Та приємно почути добрі слова і від людей того колективу, в якому хлопець працює. Секретар парткому колгоспу говорить коротко: «Це людина переднього краю». Голова колгоспу С. М. Крутка: «З такими людьми можна гори вернути». Дивлюсь на хлопця і думаю: як він прийшов у кращі ряди хліборобів? І мимоволі спливають у пам'яті ті гарні дні, коли в колгоспі йшов бій за хліб. Тоді він,

ще зовсім хлопець, уже сидів за штурвалом комбайна. Живував Анатолій із своїм батьком Миколою Миколайовичем.

...Спека. Раз за разом рветься транспортер похилої камери. Комбайн стає у заганці. Їх обходять один за одним «Колоси» та «Ниви», а вони, незважаючи на зтому, забувши про їжу, клепають планки. Вірить син у батька, не дарма ж Микола Миколайович казав ордена Трудового Червоного Прапора, не дарма ж його вважають одним із кращих комбайнерів району.

Минає гіркота невдач, і тринадцятирічний хлопець ось уже веде зрчатку «Ниву» пшеничним полем, дивуючи вправністю навіть бузалих комбайнерів. Скільки вже тих жнив на рахунок комсомольця? Петро Тарозик, секретар комсомольської організації колгоспу, зазначає:

— Анатолій — один із кращих комсомольців нашого села. Він член бюро комітету комсомолу, начальник штабу «Комсомольського прожектора», член педагогічного заго-

ну. Празніня колгоспу довірило йому ланку по вирощуванню буряків, яка буде працювати за бригадним підрядом. Семеро механізаторів зобов'язалися на кожному з 320 гектарів зібрати по 240 центнерів буряків.

Розмовляємо з Анатолієм. Він, як і в шкільні роки, скромний, стриманий, із доброю усмішкою. Ніяково каже:

— Розумієте, я ще нічого такого не зробив?

І щиро дякує викладачам Кіровоградського технікуму механізації сільськогосподарства, які дали міцні знання, дякує батькам, які прищепили любов до землі, виховали повагу до праці хліборобської.

— І думаю сьогодні про те, щоб продовжувати рід наш хліборобський. Зараз менший брат навчається у Кіровоградському технікумі механізації сільськогосподарства, сестра — у Компанієвському ветеринарному. Гордий за свій рід...

Ще останні морозці вкрадаються у ці дні, але вже владно крокує землею весна. Анатолій Верещакін зустрічає її у полі.

П. ЗУБЕНКО.

Новгородківський район.

ЧИТАЧ ПОВІДОМЛЯЄ

Навчаються

Юні пожежники

Недавно в колгоспі «Україна» було проведено перше заняття добровільної дружини юних пожежників. Провів його начальник пожежо-рятувальної охорони В. Т. П'якович.

Учні п'ятих—дев'ятих класів місцевої десятирічки уважно слухали спеціаліста, по ходу заняття ставили багато запитань. Вони свідомі того, яка відповідальність лягає на них, юних пожежників, у справі охорони навколишнього середовища від вогню.

Зберегти урожай від пожежі — таке важливе завдання стоїть перед юними поміщиками хліборобів. І вже сьогодні можна сказати, що на таких школярів, як Володимир Петровський, Оксана Гавриш, Сергій Петровський, Роман і Оксана Лисенки, Сергій Бондар, Ігор Бендик, Сергій Рослий та інших, завтра можна буде покластися.

П. ЛИСЕНКО,
шофер протипожежної охорони.

с. Сабатинівка,
Ульяновський район.

ЗАПІЗНЮЄМОСЬ НА РОБОТУ

Дорога редакціє! Пишуть тобі жителі села Підвисокого, які працюють на різних підприємствах селища Новоархангельська. Дуже нелегко нам щодня добиратись на роботу. Наше село велике, багато підвисочан працює у Новоархангельську, але всі автобуси, які зв'язують село з райцентром, — прохідні. І щоразу вони настільки перевантаже-

ні, що не всім нашим односельцям вдається потрапити на роботу. Особливо ж у базарні дні, коли в автобус набиваються бабусі з клунками.

Невже не можна якось розв'язати цю проблему? Хоча б так, щоб через Підвисоке на Вербівку, Борщову ходили не тіснінькі малі ПАЗики, а бодай ЛАЗи.

Жителі села Підвисокого.

Комсомолка Ольга Ткаченко у Покровській лікарні Кіровоградського району працює після закінчення Ленінградського медичного інституту недавно, але вже заслужила за короткий час повагу і авторитет у покровчан. Молодий стоматолог часто навідується до колгоспників безпосередньо на місце роботи — провести профілактичний огляд, поцікавитись здоров'ям хліборобів.

Фото В. РЕШЕТНИКОВА.

Школа, сім'я, громадськість

Завершилися обговорення проекту ЦК КПРС «Про основні напрями реформи загальноосвітньої і професійної школи». До редакції надійшло чимало листів, автори яких ділялися роздумами, висловлювали свої пропозиції і доповнення. Йшлося про школу майбутнього, де навчатимуться наші діти і внуки. Тому обговорення проекту реформи про загальноосвітню і професійну школу відбулося в усіх селах і містах області. Немало цінних пропозицій висловили на зборах і нарадах і трудівники Бобринецького району. Своїми думками ділилися батьки, представники школи, ПТУ і колгоспного виробництва. Надаємо їм слово.

Учити творчості

Не відкрив Америку, коли скажу, що так звапа процентоманія — чи не найбільша проблема в кожній школі. І в наших інтересах, щоб робота школи оцінювалась глибокою і міцною знанням її вихованців, ступенем їх підготовленості до праці і життя.

Учитель повинен допомогти дітям відкрити навколишній світ, зростати патріотами. Для цього педагог повинен відчувати пульс класу, знати турботи і сумніви кожного учня. Але не завжди йому вдається це зробити, бо треба писати безліч усіляких планів, довідок, звітів, які часто-густо нікому не потрібні. За паперами лишається душа підлітка, яка чекає на увагу, на добру, дружню пораду.

Багато батьків справедливо вважають, що деякі підручники і навчальні програми важкі для сприйняття, педоскonalі. Нелегко школярам. Нелегко й батькам, які намагаються, але не в змозі допомогти дітям розібратись у складній задачі чи проштудіювати виваграф із хімії. Звичайно, багато часу млинуло з тих вір, коли вчилися ми, і програма нинішня значно складніша. Цього вимагає сьогодиний рівень науки. Але часті під-

ручники написані важкою, нерозумілою мовою, а дітям потрібні такі книги, які б зацікавили, захопили.

Із задоволенням сприйняв наш колектив рішення про розробку нових «Праців для учнів», про посилення відповідальності школярів за якість знань, дотримання ними навчальної і трудової дисципліни. Особлива увага звертається на уроки фізвиховання. Суспільству потрібне здорове покоління, а для цього необхідно налагодити у школах роботу спортивних секцій, створювати учням усі умови для занять.

Комсомольські і піонерські організації повинні бути надійною опорою педагогів у боротьбі за підвищення якості знань школярів, у формуванні їх свідомої дисципліни і культурної поведінки. Тому ми повинні без зайвого опікуєства прилучати учнів до активної громадської діяльності, давати їм цікаві завдання, у виконанні яких проявлялась би їх ініціатива, намагатися поєднувати інтереси хлопців і дівчат із суспільно корисними справами.

Багато було дискусій про комбінати трудового навчання. Вважаємо, що це справа хороша. Таку навчально-виробничу базу, яку має комбінат, не в змозі створити школа, а значить, вона і не може дати повноцінних навиків. Інша справа, що

між школами і навчально-виробничими комбінатами, є багато непорозумінь і неугодженостей, які треба терміново ліквідувати.

Хотілось би, щоб базові підприємства, наші шефи, дивились на школярів не тільки як на додаткову робочу силу, а і як на своїх друзів, яким потрібна і увага, і допомога.

Не завжди ми знаємо, яку дорогу оберє собі наш вихованець. Часто він і сам про це не знає. Невідомо чи згодиться йому в житті бізнес Пьютона, чи закон Бойля-Мариотта, чи таблиця Менделєєва, але скрізь від нього чекатимуть творчого ставлення до праці.

Учити творчо, учити творчості — ось девіз сучасної школи.

О. КІЗЯЄВ,
директор Нуйбишевської СШ.

Взаємні контакти—взаємна користь

Між нашим господарством і місцевою Василівською середньою школою здавна добрі стосунки. І партійна організація, правління колгоспу прагнуть підтримува-

ти і розширювати їх. Тому ми постійно намічаємо заходи з трудового виховання та профорієнтації школярів, закріплення молоді на селі. На власному досвіді пересвідчилися, що єдиність керівництва господарства, школи, сім'ї, громадськості приносять позитивні результати. За останні роки 14 вихованців залишилися працювати в рідному селі.

Велика роль у профорієнтації, трудовому загартовуванні юнаків і дівчат відведена учнівській виробничій бригаді. Участь у ній розглядаємо як засіб для свідомого вибору підлітком майбутньої професії, практичної підготовки до самостійної трудової діяльності. Виробнича бригада вийшла за межі пришкольної ділянки на колгоспне поле і нарізні з дорослими виробничою урожаєм. Вона брала підвищені соціалістичні зобов'язання і успішно з ними справлялася, виходячи переможцем серед учнівських бригад шкіль району. Керівники колгоспу подавали школярам допомогу. А по закінченні п'ятої трудової чверті не залишали поза увагою жодного, хто відзначився в праці. Скажімо, торік цінними подарунками було нагороджено 156 учнів.

Кожен клас десятирічки має своїх шефів, часто з ними зустрічається. Школярі вітають своїх дорослих друзів, дізнаються про їх успіхи і самі розповідають про власні здобутки у навчанні. Є у нас цікаве змагання «Клас — без двійок, ферма — без браку». Таке суспільно-педагогічне і дієве взаємодисциплінує — нікому не хочеться відставати.

Виробничу бригаду слідило сміливо використовувати і для виховних цілей. Але підходи до цієї справи треба обережно. Дуже добре, що хлопці і дівчата

впевнені у власних силах. Але їх працю необхідно правильно організувати, щоб вона приносила їм задоволення, щоб реальними були її результати. Це вселятиме дітям віру в свої сили. А неорганізованість, байдужість старших принесе розчарування. На це слід звернути особливу увагу керівникам господарства і шкіл. Бо в повсякденних трудових буднях у членів шкільної виробничої загартується сила волі, формується характер, виробляються риси колективізму.

Правління нашого колгоспу робить усе, щоб зустріти молоде покоління якомога краще. Для цього лише протягом останніх років збудовано кілька житлових будинків, молодим довіряємо нову техніку, направляємо їх навчатись у вузи чи технікуми. Нині заочно та на стаціонарі здобувають освіту шість колишніх випускників школи. Відрадно, що чимало з тих, хто залишається на селі, є передовиками виробництва. Це трактористи В. Сендюк, В. Драчук, В. Гитаренко, водії М. Деркач, С. Ярта, О. Щербаків, доярка Г. Васильєва та інші. Всі вони із вдячністю згадують роботу у учнівській виробничій бригаді, в якій одержували перші уроки праці.

Доброю традицією є вручення випускникам десятирічки разом з атестатом про середню освіту посвідчення тракториста чи шофера. Та прикро, що одержують такі посвідчення дуже мало юнаків. Приміром, торік із восьми випускників — тільки один... Це свідчить про несумлінну роботу викладачів і майстрів комбінату. Треба, щоб вони відповідальніше ставились до підготовки знайомих і вмючих спеціалістів. У кінцевому результаті це і визначатиме ефективність їхньої роботи, і дасть велику користь на-

родному господарству нашої країни.

М. ВЕДМЕДЕНКО,
секретар парторганізації колгоспу імені Кірова.

Підвищити відповідальність

На сучасному етапі інтенсивного розвитку вимагають нового широкого підходу до справи навчання і виховання підростаючого покоління. Школа повинна діяти з урахуванням умов, у яких житимуть і працюватимуть сьгоднішні учні. Забезпечуючи високий рівень знань, вона повинна орієнтувати молодь на суспільно корисну працю в народному господарстві. Трудове навчання треба організувати з урахуванням потреб у масових професіях.

У Чарівнянській восьмирічній школі обговорення проекту реформи школи пройшло на загальношкільних батьківських зборах. Батьки внесли ряд пропозицій. Вони вважають, наприклад, що виникла необхідність ліквідувати сполучені класи. Адже якщо в одній кімнаті навчаються учні кількох вікових груп, класів, користі мало. Певно, варто знову ввести в програму уроки каліграфії, розв'язати групи подовженого дня, підвищити відповідальність батьків за виховання дітей. Непогано було б, щоб кожна сільська школа орієнтувала хлопців і дівчат на освоєння сільськогосподарських професій, агітувала їх залишатись працювати в рідних господарствах.

Ю. РУДЕНКО,
заступник голови батьківського комітету Чарівнянської восьмирічної школи.

175 РОКІВ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ М. В. ГОГОЛЯ

ЧИТАЧ РАДИТЬ

ЗРУЧНО І ВИГІДНО

Безготівкові розрахунки через ощадну касу — найзручніша для населення форма висесення платежів. Суть їх полягає в тому, що ощадна каса за дорученням вкладника списує з його рахунку вказану суму і перераховує на рахунок тієї організації, якій вкладник повинен платити.

З допомогою безготівкових розрахунків можна платити за квартиру, комунальні послуги, газ, телефон, електроенергію, страхові і податкові внески, внески в житлово-будівельний кооператив, за ремонт квартири, навчання дітей в музичних школах тощо. Дуже зручно користуватися такими розрахунками тим, хто перераховує частину або всю заробітну плату в ощадкас.

Існує й інша безготівкова форма розрахунку за квартиру і комунальні послуги — через бухгалтерію за місцем роботи. Для цього робітнику і службовці можуть надати письмову заяву в бухгалтерію свого підприємства, в якій треба вказати суму перерахувань, назву організації, на користь якої перераховуватимуться платежі, номер особистого рахунку і відділення Держбанку.

Вкладники ощадних кас можуть розраховуватися з підприємствами кооперативної торгівлі за будь-які промислові товари вартістю 200 і більше карбованців.

За минулий рік ощад-

ні каси Кіровоградської області розраховувалися з торговельними організаціями безготівковим чином на суму 2,1 мільйона карбованців, а розрахункових чеків видали на 70,8 мільйона карбованців.

Для того, щоб ощадні каси здійснювали безготівкові розрахунки з торговельними, комунальними та іншими організаціями за нашими письмовими дорученнями, вам необхідно бути вкладником ощадної каси.

Вкладником можна стати, не вносячи грошей готівкою. Існує така форма нагородження, як безготівкові перерахування всієї заробітної плати або її частини на рахунок у внески.

Виплата заробітної плати і грошових доходів через ощадні каси дозволяє одержувати заробітну плату повністю або частково в зручній для вас формі, а це сприяє раціональному використанню грошей і збільшенню заощаджень.

Нині цією зручною послугою в області користуються 28 тисяч робітників, службовців і колгоспників.

Завдяки регулярним перерахуванням на вашому рахунку нагромадиться певна сума грошей, яка стане у пригоді, коли захочете придати цінну річ, туристичну путівку тощо.

Л. СТАТОВСЬКА,
старший інспектор оперативного відділу управління держтрудощадкас СРСР.

Хоч листа і не було надруковано

Молодь села Диківки Знаменського району скаржилась на «тихе життя» у місцевому будинку культури.

Редакція надіслала копію цього листа на реагування. Ось що відповідає «Молодому комунару» голова виконкому Диківської сільської Ради народних депутатів В. М. Циганко:

— Факти, викладені у листі молоді, правильні. Протягом деякого часу у сільському будинку культури змінювалося завідуючі, а це негативно впливало на організацію культурно-масового відпочинку молоді.

З першого лютого цього року будинком культури завідуює молодий спеціаліст, випускниця Олександрійського культосвітнього училища. За короткий час вона налагодила регулярні репетиції агібригади, у клубі постійно проводяться вечори відпочинку молоді.

За рахунок колгоспу «Дружба» на роботу влаштовано художнього керівника будинку культури. За рішенням правління колгоспу у другому кварталі цього року будуть закуплені музичні інструменти для естрадного оркестру.

Лист молоді села розглядався на засіданні виконкому сільської Ради. Прийнято рішення, спрямовані на поліпшення культурно-масової роботи на селі.

«...Вона довго ще чепурилася і вигиналася перед невеликим в олов'яних рамках дзеркалом і не могла намитуватися собою». У ролі Оксани старший науковий співробітник музею Тамара РОГАТЮК. Фото Ю. МОСЕННИКА, В. РЕПІКА. Фотохроніка ТАРС.

«Полтавщина» — дерев'яний покажчик із цією назвою хитався на ланцюгу біля одного з перехрестів національного етнографічного заповідника — музею народної архітектури й побуту Української РСР поблизу Києва. Тут любовно і дбайливо, з глибоким знанням і повагою до історії зібрані й збережені для майбутніх поколінь пам'ятки національної культури 18—19 століть, перевезені сюди з полтавських сіл. Хати, надвірні будівлі, селянські знаряддя праці, кузні, вітражі, церковки... У хатах унікальні предме-

ти побуту, костюми, прикраси... Словом, усе, створене талановитими руками невідомих народних майстрів тієї далекої гоголівської пори.

З Полтавиною, цією «серединою» Україною, назавжди пов'язане ім'я великого письменника. Тут він народився, тут познайомився з народним життям, побутом українського села, полюбив народні казки, пісні, легенди. І на все життя залишився вірним цій любові.

Саме в цих місцях відбувається дія повістей, з якими увійшов молодий Гоголь у вітчизняну літе-

ратуру. Збірник «Вечори на хуторі поблизу Диканьки», захоплено зустрінутий Пушкіним, приніс молодому автору широку популярність. «Вечори» видані від імені «пасічника Рудого Панька». Цей видуманий Гоголем персонаж підкреслює народний характер повістей.

«Полтавщина», острівець півторастолітньої давності сільської України, став місцем фотозйомки кореспондентів ТАРС. Рядки з гоголівських «Вечорів» використані у підписі до знімка.

Щасливого фінішу!

Сьогодні спортсмени кіровоградської «Зірки» проведуть свій перший календарний матч 47-го чемпіонату країни з футболу серед команд другої ліги 6-ї української зони. Вони гратимуть у Херсоні з місцевим «Кристалом».

А шість днів тому наші футболісти повернулися з Мукачевого. На першому зборі тут вони перемогли хмельницьке «Поділля», виїзною зіграли з бердянською «Новою» та повачканин ліги ірпінським «Динамо», молодіжним складом поступилися першому торпедівцям Луцька. Під час розіграшу призу «Пролісок» кіровоградці грали з кийськими армійцями. Цей матч закінчився з рахунком 2:2.

І ось зустріч з любителями футболу. Старший тренер команди Ю. І. Горожанкін розповів уболівальникам про те, як його вихованці готувалися до чемпіонату, познайомилися кіровоградців з кандидатами до основного складу команди. Серед них — ветерани «Зірки» Олександр Самченко, Олександр Іванов, Борис Філатов, Валерій Самофалов, Сергій Ралюченко, Володимир Димов, їх молодші товариші — Ярослав Бобиляк, Михайло Калита,

Ігор Черненко, Едуард Денисенко, Сергій Кучеренко, Василь Петрик, Сергій Урицький, Олег Тригубенко, Олег Діброва, Геннадій Іщенко, Олег Коломієць та Сергій Степанко. В команду запрошено олександрійця Сергія Голуба та москвича Сергія Голуб'єва.

Під час зустрічі з любителями футболу спортсмени «Зірки» уклали договір на соціалістичне змагання з колективом ливарного цеху ковкого чавуну виробничого об'єднання по сілках «Червона зірка».

Слово футболістів: — увійти в першу п'ятірку команд своєї зони; — з метою надання допомоги спорткомітетам і популяризації футболу провести в колективах фізкультури і спортклубах 15 товариських матчів; — підвищити рівень на-

вчально-тренувальної і виховної роботи, провести ігри на високому технічному рівні, добитися високої ігрової дисципліни.

Слово заводчан: — планове завдання року завершити до 25 грудня, виробити понад план продукції на 100 тисяч карбованців;

— боротися за честь заводської марки, працювати без відстаючих;

— впровадити у виробництво 76 раціоналізацій з економічним ефектом в 105 тисяч карбованців;

— підготувати 150 значків ГПО і 115 спортсменів масових розрядів.

Що ж, за словом має бути конкретна дія.

Наводимо календар ігор першого кола чемпіонату матчів 2-ї ліги, 6-ї зони, 2-ї групи:

- 31 березня — «Кристал» (Херсон) — «Зірка»
 - 3 квітня — СКА (Одеса) — «Зірка»
 - 8 квітня — «Зірка» — «Суднобудівник» (Миколаїв)
 - 11 квітня — «Зірка» — «Крибас» (Кривий Ріг)
 - 17 квітня — «Новатор» (Жданів) — «Зірка»
 - 20 квітня — «Шахтар» (Горлівка) — «Зірка»
 - 27 квітня — «Зірка» — «Металург» (Дніпропетровськ)
 - 5 травня — «Зірка» — «Стахановець» (Стаханов)
 - 8 травня — «Зірка» — «Малець» (Харків)
 - 10 травня — «Колос» (Полтава) — «Зірка»
 - 26 травня — «Зірка» — «Океан» (Керч)
 - 29 травня — «Зірка» — «Атлантика» (Севастополь).
- Шість команд, які займуть найвищі сходинки в цій групі, боротимуться за 1—12 місця, вирішуючи майстерність з суперниками з першої групи.

КА-НІ-КУ-ЛИ!

КА-НІ-КУ-ЛИ!

ЗВІТУЮТЬ ТИМУРІВЦІ

Під час березневих канікул у нас відбувся районний зліт тимурівців, у якому взяли участь більше 500 школярів. Для його делегатів у фойє будинку культури профілакторію «Дружба», де проходила цей зліт, були організовані книжкова виставка і виставка дитячих малюнків та ілюстрацій, присвячених творчості А. Гайдара. Тут же були представлені звіти тимурівських команд усіх шкіл району, де розповідалося про ту допомогу, яку подають хлопчики й дівчатка інвалідам війни та праці, ветеранам Великої Вітчизняної, одним людям.

Зліт відкрила інструктор району комсомолу Ніна Калашник. Вона розповіла про коротке, але світле життя А. П. Гайдара, його велику любов до дітей, про мрію письменника побачити всіх людей щасливими. Перед делегатами виступили голова ради дружини імені А. П. Гайдара Користівської СШ Вікторія Шаповал, юні тимурівці Анастасія Борозик з Андріївської восьмирічки, Ольга Марцихів з Новопразької СШ, піонерська дружина якої носить ім'я Героя Радянського Союзу Бориса Клименка, Вікторія Зубова з Новопразької восьмирічної школи № 2 та інші.

На зльоті були присутні старші друзі тимурівців — голова районної ради ветеранів комсомолу Афанасій Янович Шорін, ветеран тимурівського руху

Анастасія Миколаївна Чорна, учасники Великої Вітчизняної війни Олена Семеновна Коваленко, Іван Іванович Рожанко та Георгій Павлович Лозовий. Останній, до речі, особисто зустрічався з Аркадієм Петровичем. Він і розповів школярам про свої враження від цієї зустрічі. Піонери вручили ветеранам квіти і подарунки — сувеніри, виготовлені руками умільців Новопразького і Червонокам'янського будинків піонерів.

За сумлінне виконання своїх обов'язків тридцять тимурівських загонів були нагороджені грамотами райкому комсомолу, а п'ятнадцять хлопчиків і дівчаток одержали значки «За активну роботу». Крайці з них удостоїлись правдолюбівської бібліотеки розгорнутого прапора районної піонерської організації.

У нашому районі почалася естафета тимурівських справ, присвячена 40-річчю Великої Перемоги. Першими прийняли її учні Користівської середньої школи імені А. П. Гайдара.

Н. ДЕЙНЕГА,
секретар — завідуюча відділом учнівської молоді Олександрійського РК ЛКСМУ.

ПРО ЩО РОЗПОВІДАЮТЬ МАРКИ

Колекціонування поштових марок стає дедалі популярнішим серед школярів. Воно допомагає дітям у вивченні історії,

географії, глибше знайомить із різними видами мистецтва, підвищує загальноосвітній рівень.

З перших занять гуртка юних філателістів Кіровоградського Палацу піонерів і школярів хлопчики і дівчатка захопилися романтикою колекціонування. Щоразу гуртківці заочно подорожують по цікавій країні філателії, в якій зустрічаються з героями поштових мініатюр, переглядають тематичні кінострічки, разом обговорюють побачене.

У дві березневих канікул гуртківці взяли участь у підготовці до обласної виставки поштових марок, присвяченої 40-річчю визволення України від німецько-фашистських загарбників. Чітко працює актив гуртка: Володя Макагонов, учень СШ № 32, Наталка Патлаєва з восьмирічної школи № 21, Наталка Вадишева, учениця десятирічки № 13. Вони та багато інших їхніх ровесників серйозно готуються до кожного засідання клубу юних філателістів. Діляться досвідом збирання марок, систематизації і «читання» їх.

Складання тематичних колекцій розширює кругозір вихованців, поглиблює їхні знання про навколишній світ, допомагає у правильному виборі професії. Я разом із своїми гуртківцями поставили перед собою завдання: проаналізувати радянську філателію, щоб вона прийшла в кожен школу, у кожній влас.

Л. ЛИТВИН,
керівник гуртка юних філателістів обласного Палацу піонерів і школярів.
м. Кіровоград.

ЧИ ДАЛЕКО ДО ОЛІМПУ?

Сходження Сергія Пальчикова

У вільності завершилося триденний матч юнацьких збірних СРСР і НДР. У складі команди Радянського Союзу виступив юний кіровоградський плавець, вихованець тренера ДЮСШ облспортметету В. В. Маньня майстер спорту Сергій Пальчинов, який удосконалює свою майстерність у міжвідомчому центрі олімпійської підготовки

«Ехо» в Харнові. В запливі на дистанції 200 метрів на спринт Сергій показав найвищий результат — 2 хвилини 8,07 секунди і, випередивши чотирьох найсильніших юних плавців НДР і трьох спортсменів своєї збірної, фінішував першим. Сергій на 2,25 секунди поліпшив своє минулорічне досягнення, яке принесло йому шосте місце в десятці найсильніших плавців України.

Невідомі нашого земляка чекав виступ у складі збірної країни на першості Європи, яка відбувається в серпні в Люксембурзі.

ДОДОМУ — ІЗ «СРІБЛОМ»

ВЕЛОСПОРТ. Успішно виступили в групі юніорів на першості Украни ДСТ «Спартак» у Мелітополі вихованці ДЮСШ № 4 міськнаго обласного центру (тренер — майстер спорту СРСР Михайло Терещенко) восьмилітній середньої школи № 9 Володимир Бутносський та десятилітній СШ № 16 Анастасія Резінова. У парній гонці на 30 кілометрів вони стали срібними призерами. Бутносський вилучено в збірну спартаківців України для участі в міжвідомчій першості республіки.

Суботній КУР'ЄР

СТОРІНКА ВИХІДНОГО ДНЯ

ЗАХОПЛЕННЯ НАШ КАЛЕНДАРИК

Є у нас залізний горбоконик

ВІСЬОМ ПЕРШОМУ розахоплюється конструкторів жителів Новоархангельська Петро Цимаховський. А стілець зробили міні-трактор для присадибного господарства прибида до нього порівняно недавно. Ось як він сям про це розповідає:

— Я частенько ривом із сім'єю навідуємося до тестя у село Кальніболот. В один із таких приїздів промадали сім'ю на городі. І зайшла розмова про те, що добре було б мати дома якусь машину для перевезення овочів, городяни, тощо. Адак використувати для цього, приміром, потужну сільськогосподарську техніку, яка є в селі в колгоспах, пераціонально. Правда, можна було б позити конем. Але коней, як ви знаєте, в колгоспному парку не всі мають і менше... Потріба в тракторних малолітніх потужності, яка лишкла на селі, — це повинна. Вже впродовж ряду років ця проблема обговорюється на сторінках технічних журналістів.

Крім того, — розповідає В. Іванець, — мій тракторець зможе орати двома кілками плугом, тягнути дві середні борони або одну важку і три легкі... **К**ОНСТРУЮВАННЯ сьмо-робок — справа надзвичайно цікава і корисна. Натрадімо читачам, що і випуск промислових міні-тракторів на Мінському тракторному заводі було налагоджено насамперед завдяки ентузіастам. На жаль, промисловість поки що не в змозі забезпечити колгоспників машинами та механізмами для привадибних господарств у повній мірі. А тим часом потреба в тому є, і велика. Наприклад, у Новоархангельському районі, крім В. Іванця та П. Цимаховського, ще чимало людей займаються конструюванням «малолітніх». Їх треба було б підтримати. Як?

ШОФЕР колгоспу імені Жовтневої революції комсомолець Василь Іванець, який шарить саморобками ще зі шкільної лави, чимало їх перебудував. Для свого міні-трактора вибрав такі конструкції вузлів, які найлегше було знайти деталі. У нього є вдома величка майстерня, де він у вільний від роботи час працює над удосконаленням своєї машини. По суті, від першого її варіанту лишилася у Василья лише двигун потужністю 4,5 кіловольт сили та рама, а всі інші частини перебудовані. Останній конструктор, два роки тому йому лише на папері, буде від спеціалістів 1100 кілограмів вагтяку. Так що, незважаючи на певні габарити, заліз-

ний коник Василя привади-ся не із слабких — справжній тобі чарівний коник-горбоконик.

— Крім того, — розповідає В. Іванець, — мій тракторець зможе орати двома кілками плугом, тягнути дві середні борони або одну важку і три легкі... **К**ОНСТРУЮВАННЯ сьмо-робок — справа надзвичайно цікава і корисна. Натрадімо читачам, що і випуск промислових міні-тракторів на Мінському тракторному заводі було налагоджено насамперед завдяки ентузіастам. На жаль, промисловість поки що не в змозі забезпечити колгоспників машинами та механізмами для привадибних господарств у повній мірі. А тим часом потреба в тому є, і велика. Наприклад, у Новоархангельському районі, крім В. Іванця та П. Цимаховського, ще чимало людей займаються конструюванням «малолітніх». Їх треба було б підтримати. Як?

Непогану думку висловив у цього приводу наш земляк П. Цимаховський: — Було б непогано провести в районі виставку-огляд «малолітніх» з тим, щоб аматори цієї справи могли поспілкуватися, обмінятися досвідом.

— А що, ідея непогана, — підтримав П. Цимаховського В. Іванець. — Та це якби під час того великого мейдану було б проконсультуватися із спеціалістами... **С. ПЕТРЕНКО.** Новоархангельський район.

ВІД РЕДАКЦІЇ. А що думають з приводу пропозиції П. Цимаховського та В. Іванця у Новоархангельському РК ЛКСМУ? Редакція сподівається на відповідь.

ВЕСЕЛУН. Фотохроніка ТАРС.

1 квітня — День сміху

Схід Сонця — 20.35; Захід — 7.35.

Здоровіше з гумором живеться, отож, звучи, наш сміх, звучи! **Степан ОЛІШНИК**

СМІХ ЗМІЦНЮЄ організм. Не вірте? Даремно. Спробуйте-но щодня сміятися по три хвилини, і ви самі в цьому переконаєтесь. Адак не даремно група норвезьких лікарів стверджує, що трихвилинний сміх замінює п'ятнадцятихвилинну ранкову фіззарядку, активізуючи роботу легень, прискорюючи обмін речовин в організмі. На їх думку, своєрідну сміхотерапію корисно вводити передусім в різноманітних лікувальних закладах, а «рецептура сміху» має залежати від індивідуальності кожного хворого.

До цього можна додати ще й висновки відомого радянського лікаря С. Айрапетова про те, що сміх знімає стреси і втому; під час сміху тренуються всі м'язи, і кров швидко збагачується киснем.

Але сміх — не смішки! Бо він — то гострий, дошкульний, то прихильний, доброзичливий, навіть гіркий сміх крізь слюзи — завжди був на озброєнні людини. Він і зараз різноцінний і дієвий зброя проти егоїзму, чванливості, ледарства, охолодження, бюрократії, літунів, аліментників, хабарників, анонімників, підлабузників, спекулянтів, браконьєрів, губляків, розбишак, нечуларів, як говорив славетний батько української радянської гумористики Остап Вишня, інших «суниних синів і прохвостів».

Критика, як зазначав Сергій Михалков, це щось на зразок ліків: любити важко, але вживати обов'язково. Відомий американський письменник-гуморист Марк Твен писав, що перед сміхом ніщо не встоїть, а М. В. Гоголь відзначав, що людського сміху боїться кожний, навіть той, хто вже нічого не боїться.

Де немає сміху, зазначав Дмитро Писарев, там немає надії на оновлення. Де немає сарказму, там немає справжньої любові до людства. Саме тому й гласить народна мудрість: «Непотрібне — смішно, але смішне — потрібне».

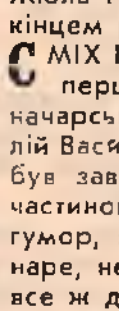
Сміх — це людинознавство, писав Лев Толстой, в гумор — велика сила. Ніщо так не зближує людей, як добрий сміх без образ. Сміху, як зако-

ханості, не навчав, нагадує письменник. Сміх — натхнення.

Сміх — запорука міцного морального здоров'я. Висміяти, за словами М. Горького, значить виликувати. А хто не розуміє жартів, гласить німецьке прислів'я, той не повинен бути серед людей. Не розуміє людина жарту, зазначав Антон Чехов, — пиши пропало! І знаєте: це вже не справжній розум, хоч у неї, може, премудра голова. А Карл Маркс підкреслював, що людина, яка не розуміє жарту — злочинець.

Та не забувай, шановний читачу, й народної мудрості: любиш жарти над Хомою — люби й над собою. Чим більше сміху, тим більше мудрості, писав Ромен Роллан. В жарти завжди прихована серйозна мета, наголошував Жюль Валлес. А П'єр Буазет нагадує: ніколи не жартуйте інакше, як з розумними людьми.

Саме тому й доходить висновку Жюль Ренар, що гумор — це кінець кінцем розум.

СМІХ НЕ ТІЛЬКИ ознака сили, писав перший нарком освіти А. В. Луначарський, але й сама сила. Анатолій Васильович підкреслював, що сміх був завжди надзвичайно важливою частиною суспільного процесу. І хоч гумор, як пише Жюльєн де Фалькенар, не розв'язує ніяких питань, він все ж допомагає їх розв'язувати.

Наш сміх — слуга, і друг, і син народу — шанує над усе і дзвінкість і свободу, — так доброзичливо писав про сміх патріарх української радянської байки Микита Годованець.

Дотеп — не їжа, але сіп'я бесіди, підкреслював Вільям Гезліт.

Нудота ж, зазначав Микола Шелгунов, с порожняча душа. Хатина, де сміються, багатша за палац, де нудують, гласить народна мудрість. А люди, які ніколи не сміються, за визначенням Альфонса Алле, вважаються несерйозними людьми.

Комічне збуджує в нас почуття власної гідності, нагадує Микола Чернишевський; а Вільям Раабс наголошує, що гумор — це рятувальний круг на хвилях життя. Одна унція доброго настрою, гласить англійська народна мудрість, варта цілої тонни меланхолії.

Веселість, за словами Федора Достоєвського, — найголовніша риса

людини. Добре сміється людина — значить, добра людина. Геніальний чародій слова О. С. Пушкін палко любив гумор, жарт, влучний дотеп, сміх. Якось у листі до П. Вяземського він скаржився, що поганенько живе у засланих: «З того часу, як я в Михайловському, я тільки дівчі сміюся...».

Коліс журналу «Воруг света» писав, що характер людини можна визначити за відповідними голосними звуками в сміхові. Так, люди, до сміху котрих входить звук «а», — здебільшого прямі, щирі, вони люблять шум і рух. Сміх на «е» властивий флегматинам, меланхолікам; на «і» — сміються діти чи люди наївні, слухняні, нерішучі, боязливі; сміх на «о» належить людям сміливим і благородним. Здоровий сміх — запорука доброго настрою, злагоди в сім'ї, успіху у всіх ділах, справжнього добросудства, і, звичайно, довголіття.

Отож, дорогий читачу, смійся й ти! Бо сміх, за словами Віктора Гюго — це сонце: воно проганяє зиму з людського лица.

Саме людина й відрізняється від усіх інших створінь, як засвідчує Джозеф Аддісон, здатністю сміятися. Поки є можливість, закликає Сенека, живіть весело! А Ян Райніс запевняє: якщо ти усміхнешся світові, — він відповість усмішкою.

КОСЬ ОСТАПОВІ Вишні зауважили, що в наш час гумор і сатира непотрібні. Письменник відповів: «...Нове життя будувати зі слюзами? Ідіть ви к чорту з своїми слюзами! Мені нове життя усміхається, і я йому усміхаюся». А Олександр Ковінька справедливо додає, що сміх від комара до слона нам потрібний. Нам не потрібне тільки нудне і пісне.

Втрачений день, писав Ж. Гюйо, той, протягом якого ви ні разу не засміялись.

Японське прислів'я переконливо засвідчує, що в дід, де сміються, приходять щастя.

У веселій час і смерть не страшна, гласить українське народне прислів'я. А Юліан Тувім заповідає, що жити потрібно так, щоб знайомим твоїм стало нудно, коли ти помреш.

Саме тому й закликає український письменник Дмитро Білоус: Смійтесь, люди добрі, Собі на здоров'я! Ворогам на безголов'я!

Борис СЛЮСАР. м. Світловодськ.

В. о. редактора В. АФАНАСІЄНКО.

Кіровоградський обком ЛКСМ України висловлює глибоке співчуття першому секретарю Бобринського райкому комсомолу С. М. Соболю з приводу смерті його матері **НАДІЇ АНДРІВНИ.**

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

НАША АДРЕСА: 316050, МСП, м. Кировоград, вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу. Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кировоград, вул. Глінки, 2.